

Ísrael eitt Mekka fyri svartar afrikumenn

Tvøtutur um grannarnar — teir arabisku figgindarnar hevir Ísrael í dag diplomatiskt samband við 22 Afrikulond. Túsundir av svørtum studentum og tekníkum hava seinastu árin leitað sær vitan og kunnleika á Ísraelskum skólum, skeiðum og stovnum, og umleið 2000 Ísraelskir serfrøðingar ganga á odda í arbeiðinum við at leiða Afrika frá miðöldini inn í atomöldina

»VIT eru hvítir,« hevir ein Ísraelskur diplomat nýliga sagt, »men vit eru ikki e-ropearar. Vit eru marxistar, men ikki kommunistar. Vit heyrta til eitt gamalt fólk, men vit royna at byggja upp eina unga og livsfriska tjóð. Vit hava vunnið á avgerandi trupulleikum, sum vilja mota ungu afrikansku leiðarunum. Vit eru ikki ríkir, men tað er ein fyrimuður, tí tey ríku londini hava viðføddar trupulleikar at skilja víðurskiptini hjá teimum fátæku.«

Ísrael gevur av sínum avlopi — ikki pengar, lán ella kreditteir — men vitan, royndir og teknískan duguleika. Ísrael flytir út heilar. Forsetisráðharrin á Filabeisstrondini, Houphouet-Boigny, segði við Ísrael-

ska Forsetan Ben Zvi:

»Allir Afrikumenn, sum eins og eg hava vitjað Ísrael, eru fyltir av kærleika til hetta land, sum eins og afrikansku tjóðirnar hevir verið illa viðfarið í larnum dogum.«

Ein annar afrikamaður, forsetin í miðafrikanska lýðveldinum Daeko segði m. a.:

»Í framtíðini vilja hvørki tit ella vit koma at uppliva, hvat tað við siga at standla ein-samallur,«

Ísraelski í uttanríkisráðharrin, hin mæta javnaðarkvinnan Golda Meir svaraði:

»Vit hava olt eina ómiskunn-sama fortíð — summi orsakað av teirra hððliti, onnur av teirra religiön. Vit kenna sorgina, jagstranina, pinsluna, men vit kenna eisini til samvinnu, samfatan og samkenslu,«

Forsetin í Liberia, William Tubman, ið eisini hevir vitjað Ísrael, tók ramliga til orða, tá hann segði:

»Ísrael er í dag eitt Mekka fyri allar leiðandi menn í Afrika,«

Í desember mánaða seinasta ár

vóna tað 8 Afrikulond, ið stóðu aftanfyrir fundarsamtýkt, ið heitti á arabisku londini um at sessast við samráðingarborðið og fáa í lag ein fríðarsáttmála millum Ísrael og tey arabisku londini, ið eru í kríggstóðu við Ísrael.

Tá ein arabisk ST-sendi-rævd matlaði nakað um keyp og sølu og landasvik móti Nas-ser, svaraði sendimaðurin fyri Filabeisstrondina:

»Kann vera, at hin æraði sendimaðurin frá Saudi-Arabíu er vanur at keypa negarar, men okkum kann hann ikki keypa. — Ísrael vinnur á politiska vígvollinum, tí tað uttan imperia-listiskar baktarkar hjálpur Afriku.«

Heðin Brú: LEIKUM FAGURT ...

104

fáa vit atkvøðurnar. Kanska tað er ikki so vónleyst kortini. Vit skuldu eisini havt fyrirreikað fundin eitt sindur betur, havt dans aftaná og ein litlan at leskað menn niður á hjartað. « Soleiðis tala teir sína millum.

Tann nýkomni lær. — Nei, vónleyst var tað ongantíð. Lívið var fult av útvegum. Men tað skuldi vera vilji aftan fyri til at taka útveginar til brúks, og kanska eisini samskipa teir. Tað var kunsturin, livskunsturin. Um teir skuldu nakrastadni beint nú í lotuni?

Nei, tað vistu teir ikki. Hevði verið gott at fingið skolað evjuna burtur av sær, aðrenn teir komu aftur til fólk.

Íðan, teir kundu koma við sær inn á skrivstovuna. Tað var beint her við. Teir fara.

Meðan teir ganga, varnast teir, at hesin maðurin er eitt sindur hvørvin, heldur seg tætt inni við húsaróðini, fer gjøgnum tær skýmligastu goturnar, kveitir so undarliga hvørja ferð eitt menniskja kemur framvið. Men teir hugsa ikki meira um tað. Og teir kanna hann væl — alitismaður í handilshúsinum Lister & Co.

Ája, teir koma inn á skrivstovuna, fáa atstøður til at vaska sær, sessast so um eitt borð — djúpir stólar. Bjarni Berg, hesin frýntligi handilsfulltrúin, ber glos á borðið, skeinkir stórar sjussar, býður sigarir. So sita teir har og tala hugnaliga íhaldstalu. Jú, her var hugnaligt at vera, so vælsignað fyri hesar báðar niðurslignu mennir. Í fyrstuni eru teir báðir Per og Albert varligir í orðum, siga sum minst. Eingin veit havt her kann bígva undir, og ilt at vita, hvat ið ber til at siga við henda stóra ídnaðarmannin. Høvdu heldur ikki hoyrt gitt, at hann nakrantíð hevði vist áhuga fyri politikki.

Bjarni Berg aftur ímóti er djárvur í orðum, eitt nú um teir, sum Arantsen og Buck høvdu verið í hornatøku við á fundinum. »Heh, eitt sum er vaksið upp av tindaskotum øva sær fram at stýri landi og ríki!« sigur hann um Punthavn. »Lias, ja hann minnst vit frá tí tíðini, hann gekk hús úr húsi og præðikaði.

FISKISKAPURIN

Útróðrabátarnir, ið avreiða í Føroyum, hava — bæði sunnan fyri og norðanfyrir — fiskað væl

í Leirvík hevir verið nóg mikild til flakavirki í bygðini — ein stórur arbeiðsgevandi faktortor. —

Í Klakksvík skera menn flak bæði hjá J. F. Kjolbro og í tí nýggja flakavirkinum. Har hevur útróðurin tikið seg reiðuliga upp, siga tíðindini úr Klakksvík

Men veðrið hevur tarnað honum. Hjá Kjolbro flyta teir á bretska marknaðin, ta, sum ikki kann verða skorið heima.

Á Tvoroyri er eisini meiri fiskur komin, enn 3 vaktaskiftið um samdogurið hevir kunnað klárað at fingið frá hondini.

Skip eru farin haðani við útróðrafisk í bretska marknaðin.

Í Vági fiskað væl. Har verður tó mesti parturin flutur út. Flakavirkið hjá Godtfred er tó fort at skera væl av flaka. Men hjá tí hevur skortað at fáa fisk til flakaskeringar.

Vøru vit nú prísliga so væl fyri, at flakabátarnir stóðu seg við at lata fiskin til flakavirkin, vildu tey verið ein óforur arbeiðskapandi faktor. Tó var at bygt flakavirki í hóskaði nógd kring landið — í egnad-

víklings lárskipanni skuldu vit havt peningin.

Tað er ein royndur lutur at fiskurin við Føroyar er nógv feitari enn íslendski og grønlandski fiskurin.

Hesin veruleiki skuldi verið grundarlag fyri at flutt út luksumflokk til tey flak hotelini í Bretlandi, á fastlandinum í Europa eins og í Ameríku.

Trolararnir, ið fóru aftur á saltfisk hava fingið ella eru við at fáa fulla last. Hetta er óført.

Av teimum trolarum sum fóru á feskfisk hava Leivur Óssurssonur og Jógvan Elias Thomsen selt fyri atvikavist 16.500 £ og 13700 £. Leivur hevði eisini væl av frystum sum hann hevði selt í fasta rokning, men sum var lagrað saman í frystina??? og tí so torført at fáa í land nóg skjótt í góðum líki. Tað mátti tí forast heim, og varð latið í land á Tvoroyri.

Linubátarnir hava flestir fingið uppi. Men tað hevir gingist í seinra lagi, so tururin hevir verið ov langur hjá summum.

Uppá fyrispurning er upplýst, at allir linubátarnir hava góldið rentur og avdrátt rettsandis.

ms. „BLIKUR“

fer úr Føroyum	13/12
fermur í Ålborg	17/12
og í Keypmannahavn	18/12

beinleiðis til Føroya.

Pf. Skipafelagld Føroyar

Lag: Litið yvir Føroya land.

Hvar tú enn í verðöld fer, suður-norð, ið eyst og vestur, oyggjaflokkurin er bestur. Føroyar fosturlandið er, fyri landsins urt í kova, fedrar Gudi hava lovað, dagligt breyð til lívið rokk, Gudi góvu hjartans tókk.

Føroyar fram um onnur lond eyðkennast av egnum hugna, aldur millum flesjar runa, barnið fott við ár í hond, fleygistorng við tegni vendir, og á seiðbergi stendur. Dagligt breyð til lívið rokk, Gudi góvu hjartans tókk.

Yndisliga fosturland, tjóðin klødd í Føroya búna, grindabod í fjøllum duna, blóðið fargar fjorúsand, áralljóð í rá bátamangi, móðurmál við sálmasangi, Dagligt breyð til lívið rokk, Gudi góvu hjartans tókk.

Sigma ver tú sála tjóð, væl í ornamum tú vardist, fyrir bumburegni spardist, rana um strendur tár og blóð, blikna kinn til borarhaldið, svøvu meðan urtir neldu. Dagligt breyð til lívið rokk, Gudi góvu hjartans tókk.

Fríða óttaleysa tjóð, eingi vápn til borg at verja, eingi figgindi at berja, hollast slóð er orðsins lög, broðralag ímillum granna, samvinna ímillum mæla. Dagligt breyð til lívið rokk, Gudi gevi hjartans tókk.

M. E.

105

Men tá ið hann hitti konurnar einsamallar heima var tað valla altíð orðið, hann brúkti. Hann tala á fundi! Nei, hesir menninir skuldu ikki argað okkum. «

Sjussurin setti so líðandi út í kroppin. Hvíldin setti sum ein vælgerandi notran út í hvørja tægr. Dirvið at tala vaks, áltíð á Bjarna Berg vaks. Meira og meira glið kom á samrøðuna. Glosini tomdust og vórðu fylt aftur. Tað vardi ikki leingi, so reyrt Albert Buck blaðstjóri, tafnaði afturav í hesum bleyta stólinum og steinsvav, tryggur og samdur við lívið, sum tað nú var — ja, ja, Gud betri tað! Bjarni Berg smíkar, forkar stólin nærri at Per Arantsen: »Vit toma hetta. Skál!« Hann koyrir uppi aftur.

»Blaðstjórin, hann er nú ein eldri maður,« heldur Berg. »Tað skal vera honum væl unt, at hann dúrar eina lotu. Tygum, Arantsen. Ein maður sum Albert Buck má vera troystur. Við tí, hann hevur um hendur, má hann hava kent alla tyngdina av teimum trupulleikum, sum stóðust av tjóðskaparrørsluni. Hann hevir sjálvandi uppfatað hetta sum sterstu svikagerð móti øllum, sum gamalt og gott var. Um hetta var rætt ella skeivt, tað er eitt annað. Men eg veit, hann tók tað so níðandi tungt. Menn, ið taka tað soleiðis, missfata í grundini alt.

Vit handilsmenn taka tað heilt óðrvisi. Vit taka menniskjuni og hendingarnar, sum tónaskaldið tekur tónarnar, vit samskipa alt í eitt samljóð, ein lívssymfoni. Vinur, figgindi, samarbeiðsmaður, mótsæðumaður, valafólk og vesalingar, alt er hetta bert tangentar á tí stóru urguni, vit spæla lívssymfoniina á. Tað er kunsturin hjá tí einsara, at nýta tangentarnar so, at tað rætta samljóðið kemur burturúr, so tú fremur tín vilja, tina skapandi trá. Tað eru hesi »tónaskaldini«, ið skulu byggja landið upp. « Hann leskar seg á glasið, smíkar og hyggur eina lotu tigandi inn í eyguni á Per Arantsen: »Ja, geva tygum mær ikki rætt?«

Per gav honum rætt. Nú er hann ikki varin longur, talar bersøgin um alt, sum Bjarni Berg beinir samrøðuna inn á, letur henda